

τινά πεθνεῶτα, διὰ νὰ εὐρωσι πῶς νὰ δειπνήσῃσι, καὶ αὐριοῦ ἀνεγείροντες ἐκ νεκρῶν αὐτὸ τοῦτο τὸ πρόσωπον, διὰ νὰ κερδήσῃσι τὸ γεῦμα τῶν, ἑτοιμοὶ νὰ ἴδωσι τὸ ἥμισυ τοῦ Λονδίνου καταποντιζόμενον ὑπὸ σεισμοῦ, διὰ νὰ διηγηθῶσιν ἀκολούθως τὴν καταστροφὴν εἰς τὸ περιωθησόμενον ἕτερον ἥμισυ.

Ἰδοὺ ποίαν εἰκόνα τοῦ ἀγγελιαφόρου τούτου ὑποτυποῖ εἰς ἡμᾶς εἰς τῶν συγγραφέων τούτων. Μόλις ἐπυρπολήθη οἰκία τις, μόλις διεπράχθη τις φόνος, μόλις κατεπατήθη καὶ συνεθραύσθη παιδίον τι, καὶ παρευθὺς ἐν μέσῳ τοῦ συρρέουσantos πλήθους διακρίνεται ἄνθρωπός τις, ὅστις ἀποτεινέως ἐρωτήσεις ἐπ' ἐρωτήσεων τρέχων ἀπὸ τούτου εἰς ἐκεῖνον, ἀνερευνᾷ τὰς ἐλαχίστας λεπτομερείας τοῦ συμβεβηκότος, λαμβάνει σημειώσεις προγεύρους, καὶ ὅστις, ἐὰν τὸ πλῆθος εἴνε πυκνὸν ἢ ἀπωθητὰ ὑπὸ τῶν ὄχλησάντων, ἀντίσταται καὶ ἑμμένει σταθερὸς εἰς τὴν θέσιν του, ἢ παρεισχωρεῖ ἐκ παντὸς τρόπου, ἐπικαλούμενος τὸν τίτλον του, καὶ ἐπαναλαμβάνων ὅτι εἴνε «Κύριος τοῦ τύπου (a gentleman of the press)».

Ἐκ τοῦ πολυαίθμου προσωπικοῦ, ὅπερ συντελεῖ πλειότερον ἢ ὀλιγώτερον εἰς τὴν σύνταξιν ἐφημερίδος, οἱ δεκάλεπτοι συντάκται εἴνε οἱ ὑπὲρ πάντας γνωστότεροι εἰς τὸ ἀγγλικὸν δημόσιον. Εἴνε δὲ πάντοτε καὶ πανταχοῦ παρόντες, εἰς τὰ γραφεῖα πῶν ξενοδοχείων, ὅπου καταλόουσιν ἐπίσημοι ξένοι, εἰς τὰς θύρας τῶν ἐπισήμων ἀσθενῶν, εἰς ὅλας τὰς συναθροίσεις, εἰς τοὺς παντὸς εἶδους ἀγῶνας, εἰς τὰς ἀλεκτρονομαχίας, κατὰθεν τῶν ἱκρινμάτων, ἐφ' ὧν ἐπιτελοῦνται αἱ θανατικαὶ ποιναί. Ἐὰν, ἐπὶ δημοσίας ἀμάξης, εἰς τόπον διασκεδάσεως, εἰς θεάματι παριστάμενον ἐν ὑπαίθρῳ, εἰς ἀπαγχόνισιν, εἰς συνοδίαν βασιλικὴν ἢ ἄλλην, ἄνθρωπός τις φαίνεται ὀμιλητικώτερος τῶν ἄλλων, καλῆ μεγαλοφωνότερον, εἴνε προθυμότερος εἰς τὰς ἐρωτήσεις καὶ ἀποκρίσεις, εἴνε ἐνήμερος εἰς ὅλα, γνωρίζῃ λεπτομερέστατα τὰς φήμας τῆς ἡμέρας, καὶ εὐρίσκη ἀφορμὴν νὰ γελά δι' ὅτι, δήποτε, ἀρκεῖ νὰ δείξῃ τὸ ἄκρον μόνον χαρτίου ἢ μολυβδοκοκινδύλου, ἔσο βέβαιος καὶ πείσθητι, ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἀνήκει εἰς τὸν τύπον.

Γινώμαι καὶ σκέψεις ἠθικαὶ τοῦ δουκὸς

ΔΕ-ΛΑ-ΡΟΣΦΟΥΚΩ

[Μετάφρασις Γ. Ζωχιου.]

462.

Ἡ αὐτὴ ὑπερηφάνεια, ἢ κακίζουσα τὰ ἔλαττώματα, ὧν εἴμεθα ἔστερνημένοι, ἐξωθεῖ ἡμᾶς πρὸς τὴν καταφρόνησιν τῶν προτερημάτων, ὧν ἀμοιροῦμεν.

463.

Πολλάκις μᾶλλον ἐξ ὑπερηφάνειας ἢ ἐξ ἀγαθότητος θρηναῖομεν τὰς συμφορὰς τῶν ἡμετέρων ἐχθρῶν. Ἐπιδεικνύομεν δὲ πρὸς αὐτοὺς συμπά-

θείαν, ὅπως δεῖξωμεν ὅτι εἴμεθα αὐτῶν κρείττονες.

Πολὺ σπανίως εὐρίσκει τοσαύτην προστάσιον ἢ ἀθωότης, ὅσῃν τὸ ἔγκλημα.

Ἐξ ὅλων τῶν βιαιῶν παθῶν τὸ μᾶλλον τὰς γυναϊκάς μὴ ἀσχημίζον εἶναι ὁ ἔρωσ.

Οὐχὶ τοσοῦτον τὸ λογικόν, ὅσον ἡ ματαιότης, ἐξωθεῖ τὸν ἄνθρωπον εἰς πράξεις τῶν ὀρέξεων αὐτοῦ ἐναντίας.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ κ. Α. ἔλεγεν ἡμέραν τινὰ πρὸς τινὰ τραπέζιτην, ὃν ἐπεσιέπτετο : «Πρὸ ὀλίγου ἐδειπνησα μεθ' ἐνὸς ποιητοῦ. Εἰς τὰ ἐπιδόρπια μὰς ἐπρόσφερον ἐν ἐπίγραμμα θαυμάσιον». Εὐθὺς ὁ τραπέζιτης προσκαλέσας τὸν μάγειρόν του, τὸν ἐρωτᾷ : «Διατί δὲν μὰς ἔκαμες καὶ μὰς ἀκούη ἐπιγράμματα ;

Ἄμα εἰσελθὼν εἰς τὴν αἴθουσαν ὁ μικρὸς Γεώργιος τρέχει πρὸς τὴν μητέρα του καὶ τῆς λέγει :

— Δός μου κ' ἐμένα, μαμμά, ἀπ' αὐτό.

— Δὲν ἔχω τίποτε νὰ σοῦ δώσω, παιδί μου.

— Ἄ, ναί ! Τώρα ἤκουσα τὴν ἀδελφοῦλάν μου, ὅπου σοῦ ἔλεγεν : εὐχαριστῶ !

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Σκεπτικὸς τις ἐκ τῶν ἡμετέρων φίλων, οὗ τινος ἡ κεφαλὴ πρὸ πολλοῦ ἀπέβαλε καὶ τὰ ὄνειρα καὶ τὰς τρίχας τῆς, ἔλεγεν : «Ὅσῳ μᾶλλον γηράσκει τις, τόσῳ μᾶλλον εὐαίσθητος ἀποβαίνει πρὸς τὰ κατὰ φαντασίαν δυσυχήματα, τόσῳ μᾶλλον συγκινεῖ αὐτὸν ἢ παράστασις δράματος, ἢ ἡ ἀνάγνωσις μυθιστορίας . . . ἀλλ' ἐξ ἐναντίας τόσον ὀλιγώτερον συγκινεῖ αὐτὸν ἢ πραγματικὴ δυστυχία.

Λουδοβίκος ὁ ΙΒ', παιδίον ἐτι ὦν, ἐξήρχετο ἡμέραν τινὰ ἐκ τῶν Βερσαλλιῶν μετὰ τοῦ παιδαγωγοῦ του. Εἰς τὴν πύλην τῶν ἀνακτόρων εὐρίσκετο καὶ καθαριστὴς τις ὑποδημάτων, ὅστις ἀπεκαλύφθη ἐνώπιον τοῦ νεαροῦ βασιλέως.

Ὁ παιδαγωγὸς ἀφείλε τὴν χεῖρα τοῦ βασιλέως, ἀπέδωκεν εἰς τὸν πτωχὸν τὸν χαιρετισμόν.

— Πῶς, κύριε ; χαιρετᾶτε ἕνα ὑπηρέτην ; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς.

— Μεγαλειότατε, ἀπεκρίθη ὁ παιδαγωγὸς, προτιμῶ νὰ χαιρετήσω ἕνα ὑπηρέτην, παρὰ νὰ εἴπωσιν ὅτι εἰς ὑπηρέτης ἔχει πλειοτέραν εὐγένειαν τρόπων ἀπὸ ἐμέ.